

五行翻天

เจ้าฟ้าตาล พลิก 180 องศา

เขียน : สมนันท์

ปก : สุภาภรณ์ สุนทรศรี

五行翻天
เจ้าธาตุพลิก 16
2 สิงขร
เขียน : สรมุรินทร์
ปก : สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

เรื่อง	ห้าธาตุพลิกสวรรค์ 2
ผู้เขียน	สรมุรินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมุรินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตฺพลิกสวรรณ’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีพญานาค เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนิวาซอมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลิน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห่าสีของเจ้าแม่หนิวาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘ห่าธาตูปulikสวรรค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรธัสตง ตำนาน
รักสวรรค์จันทรธาส ปีกาญพิฆาตรัก หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่าสนใจ
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘ห่าธาตูปulikสวรรค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรุมนิรัน

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุลงานของสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสูรซาบไ้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกสืบทอดได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่ใต้ทะเลสาบไซไห่และเจตจำนงแห่งพุทธะได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงขอมผ้าผู้หนึ่งโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซุกซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับพลิกผันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซาบไ้จึง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 ขีดสุดแห่งจุติวิญญานสวรรค์	1
บทที่ 2 ระดับก้าวข้ามทุกข์เข็ญ	9
บทที่ 3 ผู้รังสรรค์สายฟ้า (อีกครั้ง)	16
บทที่ 4 ยอดเขาไร้นาม	23
บทที่ 5 การหยั่งเชิงที่ต้องหนักใจ	30
บทที่ 6 คุณนิมิตดนตรี	34
บทที่ 7 สำนึกภูแห่งหนี่วา	42
บทที่ 8 ได้มาโดยไม่คาดคิด	49
บทที่ 9 สวรรค์ลิขิต	56
บทที่ 10 ท่าทายมหาทัศน์สวรรค์	63
บทที่ 11 หนีสินปานเบอะ	71
บทที่ 12 ถ้ำธารเพลิงเยือกแข็งที่เฮยซาน	77
บทที่ 13 ทัศน์สวรรค์เก่าประสานผลาญดวงจิต	83
บทที่ 14 หยาดน้ำตาแกนดาราธารมิติ	90
บทที่ 15 เคล็ดอนัตตาเบญจธาตุ	96
บทที่ 16 ผลลัพธ์ไม่คาดหมาย	103

บทที่ 17 มหาทักษ์สวรรค์.....	111
บทที่ 18 สัญญาณที่ส่งถึงระเปียงดารา.....	119
บทที่ 19 การมองข้ามของระเปียงดารา.....	127
บทที่ 20 การคาดเดาที่ผิดพลาด.....	134
บทที่ 21 สัญญาว่าจะกลับมา.....	140
บทที่ 22 ก้าวแรกในแดนพฤษภาบรรพกาล.....	147
บทที่ 23 แสดงฝีมือเล็กน้อย.....	154
บทที่ 24 หลอมยาด้วยมือเปล่า.....	160
บทที่ 25 แก่นแท้แห่งการรักษา.....	167
บทที่ 26 สำนักมหาพฤษภา.....	173
บทที่ 27 คำอบรมที่ไม่เข้าหัว.....	179
บทที่ 28 เหยาเซียนเสวีย.....	185
บทที่ 29 คางคกชมพู่หงายท้อง.....	192
บทที่ 30 จำประกาย.....	199
บทที่ 31 เป็องหลังมานมั่ง.....	206
บทที่ 32 หงุดหงิดคางคก.....	213
บทที่ 33 สามสิบดรรชนี.....	220
บทที่ 34 ด่าไฟแลบ.....	227
บทที่ 35 ถูกจับตา.....	234
บทที่ 36 มู่จื่อหยวน.....	241

บทที่ 37 ลอบสังเกตการณ์.....	247
บทที่ 38 นกตีทองที่น่าสงสัย.....	254
บทที่ 39 แผ่นหินโบราณ.....	263
บทที่ 40 สตรีโบราณ.....	271
บทที่ 41 ดอกบัวห้าสี.....	281
บทที่ 42 เปาะแสรองรอย.....	290
บทที่ 43 ร่องรอยที่ชัดเจนขึ้นบ้าง.....	298
บทที่ 44 ระเบียงดารา.....	307
บทที่ 45 จำใจเชิญ.....	316
บทที่ 46 ถูกจับตาดูอย่างชัดเจน.....	324
บทที่ 47 หานมู่เจิน.....	332
บทที่ 48 หญาวิญญานมวง.....	342
บทที่ 49 เรื่องราวที่น่าสงสัย.....	351
บทที่ 50 เมล็ดปริศนา (ต้น).....	359
บทที่ 51 เมล็ดปริศนา (ปลาย).....	368
บทที่ 52 เผ่าจื่อเยียน.....	377
บทที่ 53 มั่นก็แค่ลูกนก.....	385
บทที่ 54 เจ้าตัวเล็กที่น่าสงสาร.....	392
บทที่ 55 เจินซี.....	400
บทที่ 56 ร้านประหลาด.....	408

บทที่ 57 อารุโสะเชวีย	416
บทที่ 58 กล่องปริศนา (ต้น)	424
บทที่ 59 กล่องปริศนา (ปลาย)	432
บทที่ 60 ภัยที่ใกล้เข้ามา	440
บทที่ 61 องค์ชายสายเปย์	448
บทที่ 62 พันธสัญญาครอบครั้ว	456
บทที่ 63 เขตต้องห้ามหลังภูเขา	464
บทที่ 64 เสียงเพรียกหาจากค่ายกล	472
บทที่ 65 เริ่มผจญภัย	480
บทที่ 66 วิหารร้างกลางป่า	490
บทที่ 67 จิตวิญญาณผีผา	498
บทที่ 68 ค่ายกลลงตา	507
บทที่ 69 ความแตก	515
บทที่ 70 หนึ่งคน หนึ่งเส้นทาง	522
บทที่ 71 รากไม้สีดำ	531
บทที่ 72 รากแรก	540
บทที่ 73 รากที่ละทิ้งความทรงจำ	548
บทที่ 74 ไปดูโลกด้วยกัน	557

บทที่ 1 ชีตสุดแห่งจุติวิญญาณสวรรค์

“พี่สาวหยา! เร็วเจ้าย่ะ! จะครบสองเค่อแล้ว!” เสียงกระแฉจิตของหวานหวานร้องเตือน

ได้ยินแล้ว นางต้องรีบเก็บมันเข้าไปในมิตีส่วนตัวทันที ก่อนจะลุกขึ้นยืนและสะกิดปลายเท้า ร่างไฟพุ่งกลับขึ้นสู่ด้านบน มายืนอยู่บนหลังของวิหคเทพฉงหมิงและนั่งลงอย่างรวดเร็ว

หวานหวานไม่พูดจาสักคำ เพียงสะบัดปีกไฟพุ่งจากไป พร้อมกับที่ความบิดเบี้ยวและการแปรปรวนของกระแสพลังมิติเริ่มขึ้นแทบจะในเวลาเดียวกัน บ่งบอกถึงการสิ้นสุดของราตรีเหมันต์ดับแสง

กลับมาถึงวังแล้ว วิหคเทพฉงหมิงตัวอ้วนกลมก้นนอนแผ่หมดแรงอยู่ที่พื้นถ้ำ

“ดูเจ้าเหนื่อยมากเลยนะ หวานหวาน” ฝานจิ้งหยาทักขึ้นอย่างแปลกใจเมื่อเห็นอาการของคูหูตัวโต

“ข้ารีบปิ่นกลับเจ้าคะ ข้าอยากเห็นแก่นพลีกลั่นธาตุปฐพีมาตุภูมิ พี่สาวหย่า
เอาออกมาให้ข้าดูหน่อยสิเจ้าคะ”

ได้ยินคำตอบแล้ว นางต้องยิ้มกว้างอย่างเอ็นดูก่อนจะเปิดมิตีส่วนตัวและ
หยิบแก่นพลีกลั่นออกมา

พริบตานั่น ทั้งโถงถ้ำอัคคีบรรพกาลพลันถูกอาบย้อมด้วยแสงสีทองเรืองรอง
จนตาพร่า

แก่นพลีทวะชิ้นนี้มีขนาดเท่ากำปั้นมนุษย์ ตัวพลีโปร่งแสงกึ่งทึบ มีรูปทรง
โค้งมนคล้ายหยดน้ำ ผิวสัมผัสภายนอกเรียบเนียน มองแล้ว ให้ความรู้สึก
อบอุ่นนุ่มนวลอย่างน่าประหลาด เมื่อเพ่งมองลึกลงไปใต้ผิวพลี ก็พบเห็น
แก่นกลางที่คล้ายจักรวาลจำลอง ภายในนั้นส่องประกายริ้วแสงสีครามเข้ม
แห่งธาตุน้ำ สีแดงแห่งธาตุไฟ สีเหลืองแห่งธาตุดิน สีขาวแห่งธาตุทอง และสี
เขียวแห่งธาตุไม้ ถักทอประสานกันเป็นลายเส้นงดงาม สะท้อนถึงพลังเบญจ
ธาตุที่ถูกเคี้ยวกรำและควบแน่นตลอดหลายหมื่นปี

แม้จะถูกนำออกมาห่างจากประตุมิติแล้ว แก่นพลีชิ้นนี้ยังคงส่ง
แรงสั่นสะเทือนแผ่เบาออกมาเป็นระลอก ทั้งยังแผ่กลิ่นไอบริสุทธิ์

“แแก้วกกกก! สวยงามและน่ากิน...เอ๋ย...ทรงพลังมากเจ้าคะ” หวานหวานที่
นอนแผ่หมดสภาพอยู่บนพื้น พลันผุดลุกขึ้นมานั่ง นัยน์ตาซ้อนทั้งสี่ดวงเบิก
กว้างทอประกายวิบวับจับจ้องที่หยดน้ำสีทองบนมือของฟานจิ้งหย่า จะงอย
ปากอ้าออกน้อยๆ มีน้ำลายไหลล้อยออกมา

“กลิ่นไอเบญจธาตุช่างหนาแน่นบริสุทธิ์ยิ่งนัก แค่ว่าดมกลิ่นพลังที่แผ่ออกมาจางๆ ปรากฏเพลิงในร่างของข้ายังรู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาเลยเจ้าคะ... เอ๊อิก...” หวานหวานบอกพร้อมกับกลิ่นน้ำลายลงคอ “...ของสิ่งนี้ หากพี่สาวดูดซับรวมกับการฝึกฝนในสระน้ำห้าสิบบรรพกาล ข้าคิดไม่ออกเลยว่าระดับปรากฏของท่านจะพุ่งทะยานไปไกลเพียงใด”

“น้ำลายไหลแล้วนะ หวานหวาน” ฝานจึงหย่าเอ่ยและหัวเราะออกมาเมื่อเห็นวิหคเทพน้ำลายยืดเพราะความอยากกิน “พี่สาวต้องรีบเอาไปดูดซับแล้ว มิฉะนั้น มันน่าจะไม่รอดมือเจ้า”

“แหม! ก็มันน่ากินจริงๆ นี่เจ้าคะ แต่เดี๋ยวข้าก็ต้องได้กิน เมื่อพี่สาวหยาดูดซับพลังของมันหมดสิ้น ฮี ฮี”

นางต้องส่ายศีรษะอย่างเอ็นดู “เจ้านอนพักหรือออกไปเที่ยวเล่นเถิด พี่สาวจะไปดูดซับแก่นผลึกนี้แล้ว”

“เจ้าคะ ข้าจะนอนพัก รอพี่สาวดูดซับมัน จะได้รอกินดวงแก้วปรากฏด้วยเจ้าคะ เอ๊อิก” เจ้านกฮ้วนตอบกลับพร้อมกลิ่นน้ำลายลงคออีกรอบ

ฝานจึงหย่าประคองแก่นผลึกกลิ่นธาตุปฐพีมาตุภูมิไว้ในมือ ไอบ่หมอกห้าธาตุจากสระน้ำห้าสิบบรรพกาลพวยพุ่งขึ้นมาโอบล้อมร่างบางที่จมลงสู่ผืนน้ำใสที่

ท่วมขึ้นมาจนถึงคอ นางสุดลมหายใจเข้าลึก เรียกสมาธิให้แน่นแน ก่อนจะ
หลับตาลงและโคจรปราณทั่วร่างเพื่อเปิดจุดชีพจรทั้งหมด

นางโคจรปราณห้าธาตุจากจุดตันเถียนส่งผ่านฝ่ามือ เข้าไปกระตุ้นจักรวาล
จำลองภายในแก่นผลึกกลั่นธาตุปฐพีมาตุภูมิ

วืงงง!

ทันทีที่ปราณของนางเชื่อมโยงสำเร็จ แก่นผลึกเหวะพลันสั่นสะเทือนอย่าง
รุนแรง แสงเรืองรองสีทองระเบิดวาบขึ้นท่วมทันโถงถ้ำ จักรวาลภายในแก่น
ผลึกเริ่มหมุนวนอย่างรวดเร็ว ปลดปล่อยริ้วแสงห้าสีภายในเข้าสู่ฝ่ามือของ
นาง

“อีก”

ผานจึงหยาดรางแผ่ว หัวคิ้วขมวดมุ่น ใบหน้าปรากฏร่องรอยของความ
เจ็บปวด พลังเบญจธาตุโบราณที่หนาแน่นกว่าโลกภายนอกนับหมื่นเท่าพุ่ง
ทะลวงเข้าสู่เส้นชีพจรของนางในครั้งเดียว มันรุนแรงจนเส้นชีพจรทั่วร่างต้อง
ขยายตัวในทันที พลังห้าธาตุส่องประกายเรืองรองผ่านเข้าสู่ร่างของนางจน
มองเห็นข่ายชีพจรในร่างเด่นชัด

ใจสงบนิ่งดุจพุทธะ ปราณหมุนเวียนตามวัฏจักร

นางทองเคส็ดวิชาในใจ ไม่ปล่อยให้ดวงจิตถูกกระแสนพลังสาดใส่จนแตกซ่าน ผ่านจึงหย่าใช้กระแสจิตบงการชักนำพลังเหล่านั้นให้ไหลเวียนสอดคล้องกับสรีร น้ำห่าสืบรรพกาลรอบกาย พริบตานัน สรีรน้ำโบราณพลันเกิดปฏิกิริยาตอบรับ ผิวหน้าที่เคยนิ่งสงบบังเกิดเป็นคลื่นซ้อนทับกันไร้สิ้นสุด โอชาตุจากสรีรน้ำ พุ่งโอบล้อมช่วยค้ำจุนและโอบอุ้มร่างของนางและดวงจิต

ริ้วแสงห่าธาตุไหลเวียนไปตามตำแหน่งอวัยวะภายใน สีเขียวแห่งธาตุไม้ หลอมรวมเข้าสู่ตับและเส้นเอ็น ช่วยแผ่ซ่านพลังชีวิตฟื้นฟูชีพจร สีแดงแห่งธาตุไฟพุ่งเข้าสู่หัวใจและกระแสเลือด เผาผลาญและสกัดสิ่งสกปรกในโลหิต ให้บริสุทธิ์ สีเหลืองแห่งธาตุดินเข้าสู่ม้ามและกระเพาะอาหาร สร้างความมั่นคงให้รากฐานกายเนื้อ สีขาวแห่งธาตุทองของผสาณเข้าสู่ปอดและผิวพรรณ เคี้ยวกรำกระดูกเขยิบให้แกร่งกล้า และสีครามเข้มแห่งธาตุน้ำไหลเข้าสู่ไต และของเหลวอื่นๆ ภายในร่าง กลั่นกรองปราณและของเหลวให้บริสุทธิ์

เมื่อห่าธาตุหมุนเวียนครบรอบ วัฏจักรแห่งธาตุก็เริ่มทำงาน พลังจากแก่นผลึกไหลบ่าเข้าสู่มหาสมุทรปราณที่จุดต้นเถียนอย่างรวดเร็ว ระดับปราณที่ติดขัดอยู่ที่ชั้นหกเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง

ปัง! ปัง! ปัง!

จุติวิญญานสวรรค์ชั้นเจ็ด!

พลังในแก่นผลึกเพียงจะลดลงไปเล็กน้อยเท่านั้น กระแสปรมาณยังคงหลังไหล
เข้ามาในร่างอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุด

ผานจึงหยายังคงจมดิ่งสู่อารมณ์อันสงบนิ่ง ปล่อยให้เวลาในโลกภายนอก
ไหลผ่านไปวันแล้ววันเล่า ร่างบอบบางทอแสงห่าสีสลับเปลี่ยนหมุนวน

วิหคเทพจงหมิงตัวอ้วนกลมที่เฝ้าอยู่ข้างสระ จับจ้องกระแสปรมาณที่หนาแน่น
ขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความตื่นเต้น จวบจนกระทั่งเวลาผ่านไปอีกสิบห้าวัน

ตูมมมม

บังเกิดระเบิดคลื่นพลังสายหนึ่งปะทุภายในร่างของผานจึงหยา มหาสมุทร
ปรมาณในร่างของนางพลันเอ่อเต็มล้น กลืนไอพลังอันสูงส่งและกดดันแผ่ซ่าน
ครอบคลุมไปทั่วโถงถ้ำ

ผานจึงหยาสีมตาขึ้นช้าๆ นัยน์ตาดำสนิททอประกายแสงห่าสีวาบหนึ่งก่อน
จะเลื่อนหายไป กลับคืนสู่ณัยน์ตาดำสนิทสีกล้ำ ผิวพรรณของนางกระจำจใส
ดุจหยกชั้นเลิศ เส้นชีพจรขยายใหญ่และแข็งแกร่งกว่าแก่นับสิบเท่า กระแส
ปรมาณในร่างหนักแน่นทรงพลังจนน่าตกใจ

จุติวิญญานสวรรค์ชั้นสิบ!

เพียงครึ่งเดือน พลังของแก่นผลึกกลิ่นธาตุปฐพีมาตุภูมิส่งให้นางเลื่อนชั้นรวดเดียวถึงสี่ชั้น!

ระดับปราณจุติวิญญานสวรรค์ชั้นสิบ ชัดสุดแห่งขอบเขตที่บรรลุได้ในสามเดือน! ยามนี้ผ่านจึงหยารับรู้ได้ถึงพลังมหาศาลที่อัดแน่นอยู่ในจุดตันเถียน มันหมุนวนถักทอประสานกันเป็นวัฏจักรเบญจธาตุที่สมบูรณ์แบบ

นางลุกขึ้นยืนและก้าวขึ้นจากสระน้ำห้าสิบบรรพกาล หยิบเสื้อผ้าที่กองอยู่ข้างสระมาสวมใส่ให้เรียบร้อย

“แกวกกก! พี่สาวหยา! ท่าน...ท่านกลายเป็นตัวอะไรไปแล้วเจ้าคะ” เจ้านกยักษ์ถามด้วยความตื่นเต้น

นัยน์ตาซ้อนทั้งสี่ดวงของหวานหวานเบิกกว้าง และยื่นหน้าเข้ามาดมรอบกายนาง น้ำลายเริ่มสออยู่ที่มุมปากอีกครั้งอย่างห้ามไม่อยู่

“กลิ่นไอของแก่นผลึกกลิ่นธาตุปฐพีมาตุภูมิหายไปหมดแล้ว แสดงว่าพี่สาวดูดซับมันเข้าไปจนหมดเกลี้ยง! สวรรค์...ระดับปราณของท่านเพิ่มถึงสี่ชั้นภายในครึ่งเดือน! นี่มันความเร็วระดับอสูรโบราณกลับชาติมาเกิดชัดๆ เลยเจ้าคะ”

ผ่านจิ้งห้ายกมือขึ้นลูบหัวสหายตัวโตพลางหัวเราะ แววดาที่เคยฉาย
ร่องรอยความกังวลใจเคร่งเครียดตลอดสามเดือนก่อนหน้านี้ ถูกแทนที่ด้วย
ความดีใจ

“เป็นเพราะความเฉลียวฉลาดของเจ้าที่นึกถึงของวิเศษชิ้นนี้ออกต่างหาก
หากไม่ได้ฝึกหะะขึ้นนี้และคำแนะนำเรื่องราวตรีเหม็นต์ดับแสงของเจ้า
ลำพังตัวพี่สาวคงต้องติดอยู่ที่ชั้นหกไปอีกนาน” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงซาบซึ้ง

บทที่ 2 ระดับก้าวข้ามทุกข์เข็ญ

“เช่นนั้น ข้าขอดวงแก้วปราณหลายๆ ลูกนะเจ้าคะ พี่สาวนั่งดูตบ้แก่นผลึกมาครึ่งเดือน ข้าเลยไม่ได้กินดวงแก้วปราณไปตั้งครึ่งเดือนเลยนะเจ้าคะ ไม่ได้กินไปตั้ง...” บอกแล้ว หวานหวานก็ใช้ปีกข้างหนึ่งมานับเส้นขน “...หนึ่ง สอง สาม...ไม่ได้กินไปตั้งหนึ่งร้อยแปดสิบลูกเลยเจ้าคะ”

เห็นท่าทางใช้ปีกนับขนเพื่อทวงหนี้ดวงแก้วปราณของเจ้านกอ้วน ฟานจึงหยาก็หลุดหัวร่อคิกออกมา มองดูหวานหวานที่เหยียดขนปีกออกทีละเส้นๆ นัยน์ตาซ้อนทั้งสี่ดวงแทบจะรวมเป็นดวงเดียวด้วยความเคร่งเครียดกับการนับ

“เจ้านี่นะ! พี่สาวเพิ่งจะบรรลุลูกสิบ แต่สิ่งแรกที่เจ้านึกถึงคือเรื่องกินสิบสองลูกต่อวัน ไม่เคยลืมเลยเชียรว” นางเอ๋ยพลางใช้นิ้วเคาะหัวกลมๆ ของมันเบาๆ ด้วยความหมั่นไส้ปนเอ็นดู “แล้วยังนับเลขเก่งขึ้นมาทันตาเลยนะ หนึ่งร้อยแปดสิบลูก ขาดไปแม้แต่ลูกเดียวก็ไม่ได้ใช้หรือไม่ว่”

“แวก! เรื่องอื่นข้าอาจจะลืมได้ แต่เรื่องปากท้องและของอร่อย ข้าไม่ยอมขาดทุนเด็ดขาดเจ้าคะ” หวานหวานยี้ดอกตอบอย่างมาดมั่น

“หนึ่งร้อยแปดสิบลูกนั้นคิดจากฐานเดิมนะเจ้าคะ ยามนี้พี่สาวหยาบรูลุขึ้น ลีบ พลังปราณแข็งแกร่งขึ้นตั้งสี่ชั้น ดวงแก้วปราณย่อมต้อง ‘ใหญ่ขึ้นและ อร่อยขึ้น’ แน่ๆ ข้าไม่ได้กินมาครึ่งเดือน ท้องก็วजनจนรวงหมดแล้วเจ้าคะ คุณ ลี!”

เจ้านกยักษ์สะบัดตัวอ้วนๆ ให้เห็นแผ่นหลังที่อ้างว่าขนรวง แต่เมื่อเห็นแล้ว ฝานจึงหยาก็ยังคงเห็นแต่ขนหนานุ่มฟู ไม่มีขนรวงแม้แต่เส้นเดียว มันยังส่ง สายตาวิบวับ อ้าปากกว้าง พร้อมทำเสียงกลืนน้ำลายอีกใหญ่ประกอบความ น่าสงสาร นางจึงเพิ่งรู้ว่าเจ้าตัวดีแสดงละครเก่งแม้จะไม่แนบเนียนนักก็ตาม ฝานจึงหย่าแสร้งถอนหายใจและส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ หากgrimฝีปากแย้ม รอยยิ้มกว้าง

“ได้ๆ พี่สาวไม่เบียวหนึ่เจ้าหรือก มา...ในเมื่อเจ้ามีส่วนช่วยให้พี่สาวเลื่อนชั้น ได้ วันนี้พี่สาวจะให้ทั้งต้นทั้งตอกให้เจ้าอืมจนพุงกางไปเลย”

ฝานจึงหย่าโคจรปราณในร่างและบีบอัดออกมาเป็นดวงแก้วปราณ ทว่าครั้งนี้ดวงแก้วปราณที่ถูกกลั่นออกมามีขนาดใหญ่ขึ้นเท่าผลส้มจุกมวงคล ข้าเนื้อ ในยังส่องประกายแสงห่าสีราวอัญมณี แผลกลั่นหอมหวานอบอวลไปทั่วโถง ถ้ำ

ฝานจึงหย่ากลั่นและบีบอัดดวงแก้วปราณห่าสีขนาดใหญ่ออกมาให้ทีเดียว ลีบสองลูก แล้วใช้สองมือกอบดวงแก้วปราณนั้นไว้และยื่นไปตรงหน้าคู่หูตัว โต

“เอาไปสับสองลูกก่อน หากกลิ่นที่ได้ยรร้อยแปดสิบลูก พี่สาวได้แห่งตายกันพอดี”

“โอ้โฮ! ลูกใหญ่ปานนี้เลยหรือเจ้าคะ” หวานหวานอุทาน นัยน์ตาสีดวงทอประกายวิบวับ มันไม่รอช้า อ้าปากกว้างแล้วจับดวงแก้วปราณทั้งสิบสองลูกเข้าปากไปในคราวเดียวจนแก้มสองข้างตู่ยเป็นก้อนกลม ปากก็เคี้ยวไป นัยน์ตาก็หลับปริ้ม

โอปราณห้าธาตุซ่านในปากจนตัวสั่นสะท้าน ขนสีเพลิงทองสองประกายสว่าง

“เอื๊อก...เอื๊อก” มันกลืนก้อนพลังปราณลงคอ ก่อนจะเรอออกมาเป็นละอองแสงห้าสีพุ่งกระจาย “สวรรค์! อร่อยกว่าเดิมร้อยเท่าเลยเจ้าคะ พี่สาวหยาปราณเบญจธาตุเข้มข้นจนข้ารู้สึกเหมือนบินอยู่บนปุยมะลเลยเจ้าคะ”

กล่าวจบแล้ว เจ้าตัวดีก็ส่งสายตาดูดอ่อน อ้าปากรอดวงแก้วปราณอีกสิบสองลูกถัดไปทันที

“รีบกลืนอีกสิบสองลูกมาเลยเจ้าคะ พี่สาวหยา! ยังขาดอีกหนึ่งร้อยหกสิบแปดลูก! วันนี้ต้องท้องแตกตาย ข้าก็สู้อยู่เจ้าคะ”

ผานจึงหยาได้แต่เอามือกุมขมับ หัวเราะท้องคัดท้องแข็งกับความเห็นแก่กินชั้นวิกฤตของวิหคเทพจงหมิง ยามนี้นางตระหนักได้ทันทีว่า ต่อให้ระดับปราณของนางจะแข็งแกร่งเพียงใด แต่หน้าที่ ‘ผลิตขนมหวาน’ ให้เจ้านกฮ้วนหวานหวาน ก็จะต้องอยู่กับนางตลอดไปแน่นอน

“นี่เป็นหน้าที่ของพี่สาว ห้ามปฏิเสธเจ้าค่ะ” หวานหวานบอก รวากับมันล่องรู้ ความคิดของนาง ฝานจึงหย่ายิ่งหัวเราะมากกว่าเดิม

หลังจากกินดวงแก้วปราณไปถึงสามสิบหกดวง เจ้านกอ้วนกินนอนพุงอืด ขนสี เพลิงทองฟูพองทอประกาย นัยน์ตาดำสีดำดวงปิดลงเพราะความอึด

“วันนี้พอแค่นี้ก่อนเจ้าค่ะ ข้ากินไม่ไหวแล้ว ไว้พรุ่งนี้ค่อยกินอีกสามสิบหกลูก ยามนี้พี่สาวหยาดิตหนีดวงแก้วปราณหนึ่งร้อยสี่สิบสี่ลูกนะเจ้าค่ะ” เจ้านก ตะกละจذبัญชีหนี้สินไว้ละเอียดยิบ

ฝานจึงหย่าอมยิ้มก่อนจะมีสีหน้าครุ่นคิด หวานหวานที่นอนพุงอืดอยู่ข้างๆ ได้ครุ่นใหญ่ก็ลืมหืมตามองเมื่อรู้สึกว่าจะยับยั้งผิดปกติ มันจึงได้เห็นวพี่สาวมนุษย์ ของมันกำลังนั่งคิดอะไรสักอย่าง เจ้านกอ้วนพลิกตัวกลับมาหนึ่ง

“พี่สาวหย่ากำลังคิดอะไรอยู่เจ้าค่ะ”

“พี่สาวกำลังคิดว่าจะฝึกอย่างไรให้เลื่อนชั้นปราณได้เร็วที่สุด” นางตอบ เพราะก่อนที่จะดูดซับแก่นผลึกล้านธาตุปฐพีมาตุภูมินั้น นางคิดหวังว่าจะ เลื่อนได้ถึงก้าวข้ามทุกซ์เข็ญชั้นสองหรือสาม แต่กลายเป็นว่านางกลับเลื่อน มาอยู่ที่เพียงจุติวิญญูณสวรรค์ชั้นสิบ บอกชัดว่ามหาสมุทรปราณของนาง นั้นกว้างใหญ่นัก และการเลื่อนระดับแต่ละขั้นต้องใช้ปราณมหาศาล

“พี่สาวหย่า” หวานหวานส่งกระแสดิจิตตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ยามนี้ท่านบรรลุนิติวิญญาณสวรรค์ชั้นสิบแล้ว ด้านต่อไปคือ ‘ขอบเขตก้าวข้ามทุกข์’ สิบชั้น ก่อนจะเลื่อนสู่เทพสถาปนาขั้นหนึ่ง”

ผานจิงหย่าพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ นางก็ทราบขั้นตอนเหล่านี้ดี

หากเจ้านกยักษ์ถอนหายใจก่อนจะเอ่ยต่อ “แต่พี่สาวทราบหรือไม่ว่าก้าวข้ามทุกข์ขั้นนี้ยังมีเรื่องพิเศษเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องใดหรือ หวานหวาน” นางถามอย่างแปลกใจ

“ผู้ฝึกตนที่เลื่อนชั้นในขอบเขตก้าวข้ามทุกข์ขั้นนี้ จะต้องเผชิญกับทนต์อสณิบาตสวรรค์ผ่าลงมาเคียวกรำร่างกายในชั้นที่สามและชั้นที่หก”

“ทนต์อสณิบาตสวรรค์!! เจ้าหมายความว่าอย่างไร หวานหวาน”

“กล่าวให้ชัดคือเมื่อก้าวข้ามทุกข์ขั้นที่สามและชั้นที่หก จะมีสายฟ้าผ่าใส่ร่างท่าน หากท่านผ่านไปได้ ท่านย่อมฝึกในขั้นต่อไปได้ แต่หากผ่านไม่ได้ ท่านก็ตาย”

ผานจิงหย่านิ่งงัน

“แต่ที่น่ากลัวที่สุดคือ ผู้ที่บรรลุก้าวข้ามทุกข์ขั้นสิบจะต้องพบเจอ ‘ทนต์สวรรค์’ เก้าประธานผลาญดวงจิต’ เจ้าค่ะ”

“เก้าประธานผลาญดวงจิต!?” หัวคิ้วของผานจิงหย่าขมวดมุ่น

“ความทรงจำในสายเลือดของข้าบันทึกไว้ว่า สวรรค์นอกจากจะส่งอสนีบาต
ม้วนสวรรค์ลงมาฉีกกระชากร่างของท่านให้แหลกสลายแล้ว สิ่งที่น่ากลัว
ที่สุดคือ ‘ทัศนัฏมรณะแห่งห้วงนิมิต’ มันจะดึงดวงจิตของท่านเข้าไปในส่วน
ลึกที่สุด ขุดเอาความกลัว ความกังวล ความปรารถนาอันแรงกล้า หรือปม
อันเลวร้ายในใจที่ท่านซ่อนไว้มาสร้างเป็นภาพลวงตาที่สมจริงที่สุด สมจริง
เสียจนยากจะแยกออกได้นั่นคือภาพลวงตา”

นัยน์ตาของฟานจึงหยาทอประกายกังวล

เจ้านกฮั่นยื่นหน้าเข้ามาใกล้ นัยน์ตาซ่อนทั้งสี่สะท้อนเงาของนาง “ข้ารู้ว่าใน
ใจของพี่สาวหยามีเรื่องบิดามารดาที่เสียชีวิตไปเพราะแสงสีม่วง มีเรื่องบิดา
บุญธรรมหรือก็คือเทพหลิ่วเทียนที่หายสาบสูญไป...”

ฟานจึงหยานิ่งอึ้ง นางไม่เคยออกปากเรื่องการตายของบิดามารดาแท้จริง
และการสูญหายของบิดาบุญธรรม แต่วิหคเทพจงหมิงกลับทราบถึงความใน
ใจของนาง แต่แล้วนางก็คิดได้เดี๋ยวนั้น นกจงหมิงมีนัยน์ตาดำข้างละสองดวง
คุณสมบัติของนัยน์ซ่อนนี้คือ มันสามารถมองเห็นทะลุปรุโปร่งในสิ่งที่เป็
นามธรรมและรูปธรรม มองเห็นพิภพของวิเศษ มองเห็นโครงสร้างค่ายกล
แยกแยะภาพลวงตา คาถาพรางตา และมองเห็น ‘วิญญาณชั่วร้าย’ หรือสิ่ง
อัปมงคลได้ ไม่มีสิ่งใดตบตานัยน์ตาซ่อนของมันได้

นกจงหมิงยังดูร้ายต่อสิ่งชั่วร้ายมากๆ ดูร้ายจนแม้แต่เสือหรือหมาป่ายังต้อง
สยบ สามารถขบไล่ปราบออัปมงคล พลังมาร หรือความชั่วร้ายรอบตัวได้ ทั้ง

ยังมีกลิ่นไอเข้มขรณัฐร้อสุรตัวอื่นให้หวาดกลัวด้วยสายเลือดโบราณอัน
บริสุทธิ์ แต่ที่มันไม่สามารถข่มมั่งกรศิลาหลอมเหม็นต์ได้ก็เพราะมันอายุน้อย
กว่ามั่งกรตัวนั้น ทำให้ความสามารถนี้ของมันไม่เกิดผล

บทที่ 3 ผู้รังสรรค์สายฟ้า (อีกครั้ง)

“...รวมถึงความกังวลเรื่องประมุขิณีนั่น ทัณฑ์สวรรค์จะใช้สิ่งเหล่านี้มาโจมตีท่าน มันจะสร้างภาพว่าท่านล้มเหลว ภาพความทุกข์ทรมานของบิดามารดาท่านก่อนที่จะตาย ภาพเทพหลีเทียนถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส หรือภาพโลกภายนอกล่มสลาย หากดวงจิตของท่านสั่นคลอน จมดิ่งในความโศกเศร้า หวาดกลัว และไม่สามารถถอนตัวออกมาได้...”

หวานหวานเว้นจังหวะ ท่าทางเคร่งขรึมยิ่งกว่าเดิม “...เพลงที่ทัณฑ์สวรรค์จะปะทุออกจากภายในดวงจิตของท่าน แผลเผยทั้งจิตวิญญาณและปรารถนาธาตุของท่าน จนกลายเป็นธุลี ท่านจะตายโดยที่ไม่มีใครช่วยท่านได้”

ฝานจิ้งหยานิ่งเงียบงัน นางรู้ดีว่าสิ่งที่หวานหวานพูดคือความจริง การตายของบิดามารดาและการสูญหายของบิดาบุญธรรมนั้นลึกซึ้งอย่างยิ่ง ความกังวลเรื่องการผ่านประมุขิณิจึงเป็นสิ่งที่นางให้ความสำคัญที่สุดในยามนี้ หากนางออกจากซานไห่จิงไม่ได้ ก็หมายความว่านางต้องตัดขาดจากบิดาบุญธรรมตลอดกาล และไม่อาจค้นหาได้ว่าแสงสีม่วงนั้นคืออะไร ทั้งหมดนี้ หากต้องเผชิญหน้ากับมันในสภาวะที่จิตใจอ่อนแอ นางจะทานทนได้เพียงใด

“หวานหวาน เจ้ารู้หรือไม่ว่าแสงสีม่วงนั้นคืออะไร” นางตัดสินใจถามออกไป

วิหคเทพลงหมิงนั่งงั้น ท่าที่เคร่งขรึมยิ่งกว่าครั้งใด มองเห็นมันถอนหายใจ สองสามครั้งก่อนจะเอ่ยออกมาในที่สุด “ข้ารู้เจ้าค่ะ แต่พี่สาวหายยังไม่ควร ทราบ ที่ไม่ควรทราบก็เพราะยามนี้ท่านทราบไปก็ไม่มีประโยชน์ ท่านทำอะไร ไม่ได้ทั้งสิ้น ไว้ให้ชั้นปราณของท่านเหมาะสมกว่านี้ หรือท่านได้เบาะแสอะไร มา ถึงเวลานั้น ข้าค่อยบอกท่านจะดีกว่า”

ผานจึงหยารับรู้ได้ว่าคำบอกเล่านี้มีเบาะแสสำคัญประการหนึ่งคือ เรื่องแสง สีม่วงนั้นต้องเป็นเรื่องใหญ่ ชนิดฟ้าถล่มดินทลาย นางในเวลานี้ไม่มี ความสามารถพอที่จะจัดการเรื่องราวนั้นได้

“แล้วบิดาบุญธรรมของพี่สาวเล่า ท่านอยู่ที่ใด”

คำถามนี้ทำให้หวานหวานเงิบไปครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “ข้าบอกได้เพียงว่า สถานที่แห่งนั้นนับว่าปลอดภัยสำหรับมัน เพราะอยู่นอกการรับรู้ของคนที่เกี่ยวข้อง แต่สถานที่แห่งนั้นก็ไม่ได้สุขสบาย มันต้องดิ้นรนไม่น้อย และหาก ท่านคิดหาหนทางไปยังที่แห่งนั้น ท่านก็ต้องมีชั้นปราณที่เหมาะสม จึงจะพอ ช่วยมันกลับมาได้ หรือไม่ก็ มันจะหาทางกลับมาเอง ยามนี้ยากจะบอกได้ว่าเป็นท่านหามั่นจนเจอ หรือมันกลับมาหาท่านเอง”

ผานจึงหยาดถอนหายใจ แต่ในใจก็รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย เพราะสองเรื่อง สำคัญในใจนางนับว่าพอมีหนทาง แม้จะเป็นหนทางที่ยังอยู่อีกไกล แต่มันก็มี หนทางและนางจะพบเจอมันในสักวันหนึ่ง

“หวานหวาน เมื่อครูนั่น เจ้ากล่าวถึงทนต์อสนีบาตสวรรค์ผ่าลงมาเมื่อบรรลুক้าวข้ามทุกข์เข็ญในชั้นที่สามและชั้นที่หก เจ้าพอบอกได้หรือไม่ว่าทนต์อสนีบาตสวรรค์นั้นเป็นอย่างไร”

“ข้าทราบเพียงว่าจะมีสายฟ้าฟาดผ่าลงมาบนร่างท่าน แต่ความรุนแรงของมันเป็นอย่างไรวางนั้น ข้าก็บอกได้เพียงว่าถ้าท่านไม่แข็งแกร่งพอ ทนต์สวรรค์ในชั้นสามนี้ก็สามารทำให้ท่านตายได้เช่นกัน มนุษย์ส่วนใหญ่จึงยอมติดอยู่ที่ก้าวข้ามทุกข์เข็ญชั้นที่สอง ไม่ยินดีเผชิญหน้ากับทนต์สวรรค์นี้”

ฝานจึงหยานิ่งเงียบไป ครู่หนึ่งจึงถามต่อ “แล้วมีเพียงสายฟ้าฟาดผ่าเท่านั้น?”

“ใช่เจ้าคะ มีเพียงสายฟ้า ไม่มีภาพลวงตาเหมือนชั้นสิบ...ฉะนั้น หากพี่สาวคิดต้านรับทนต์สวรรค์ จึงพึงทราบว่เมื่อใดที่ท่านบรรลुक้าวข้ามทุกข์เข็ญชั้นสาม อีกเจ็ดวันข้างหน้าคือวันที่ท่านต้องรับทนต์สายฟ้า แต่หากท่านไม่กล้าพอ ท่านก็ต้องอยู่ที่นี่กับข้าตลอดไป ไม่อาจออกจากซานไห่จิงได้”

ฝานจึงหยากลอกตาวบหนึ่งเมื่อคิดบางอย่างได้

“หวานหวาน ออกมาหน้าถ้ำกับพี่สาวหน่อย” นางบอกและลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินนำไป

เจ้านกยักษ์เดินตามไปอย่างสงสัย ทั้งสองมาหยุดยืนที่หน้าถ้ำอัคคีบรรพกาลของมัน ถ้ำของวิหคจงหมิงอยู่บนชะง่อนผาใหญ่ ยามนี้เป็องหน้าของทั้งสองคือทิวทัศน์อันเจียบสงบเย็นเยือกของแดนอุตรซานไห่จิง ทิวทัศน์ของแดน

หิมะอันหนาวเหน็บ ท้องฟ้ามีเพียงดวงจันทร์ดวงใหญ่เต็มดวงหากทอแสงสีเงินซีดจาง และทะเลดารารอนิ่งดงาม

ฝานจิ้งหยายืนนิ่งท่ามกลางลมหนาวที่พัดแรงจนชายเสื้อปลิวตามลม นัยน์ตาซ่อนทั้งสี่ดวงของหวานหวานจับจ้องพี่สาวมนุษย์ด้วยความสงสัย

“พี่สาวหย่า พาช้าออกมาดูอะไรเจ้าคะ” หวานหวานส่งกระแสดิจิตตาม เอียงคอมอง

“หวานหวาน เจ้าบอกว่าทัศนัศวรรค์ชั้นสามและชั้นหกมีเพียงสายฟ้าใช้หรือไม่” ฝานจิ้งหย่าถามย้ำ

“ใช่เจ้าคะ มีเพียงสายฟ้าที่เกรี้ยวกราดดุตันจนท้องฟ้าแทบถล่มเจ้าคะ”

ฝานจิ้งหย่าทอดสายตามองไปยังความว่างเปล่าเบื้องหน้า

“ถ้าเช่นนั้น สวรรค์ก็คำนวณพลาดแล้ว”

วิหคเทพลงหมิงจ้องมองนางอย่างสงสัยยิ่งกว่าเดิม

ฝานจิ้งหย่าเริ่มโคจรปราณห้าธาตุพร้อมกันในคราเดียว ที่ใจกลางฝ่ามือปรากฏปราณธาตุห้าอันเย็นเยียบพวยพุ่งออกมาควบแน่นเป็นก้อนพลังงานสีครามเข้ม ในเวลาเดียวกัน ปราณธาตุไฟอันร้อนระอุก็ระเบิดตัวขึ้นเป็นก้อนพลังธาตุสีแดงเพลิง นางไม่ปล่อยให้สองธาตุที่พิฆาตกันเองหักล้างจนมอดดับ แต่ควบคุมบีบอัดพวกมันเข้าหากันด้วยความเร็วราวประกายไฟ บังคับให้

ชั่วพลังที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงเกิดการ ‘เสียดสีและขัดแย้ง’ กันในพื้นที่เล็ก ยิ่งกว่ารู้เข็ม

กระแสอากาศรอบฝ่ามือของนางเริ่มบิดเบี้ยวและส่งเสียงหวีดหวิวอย่างน่ากลัว ความกดดันที่รุนแรงจากการปะทะของน้ำและไฟสร้างแรงสั่นสะเทือนในอากาศ ในเสี้ยวพริบตา นั้น ผานจึงหย่าแทรกปราณธาตุทองเข้าไปเพื่อทำหน้าที่เป็นสื่อนำกระแสพลัง รีดให้แรงสั่นสะเทือนนั้นเรียวเล็ก แล้วจึงใช้ปราณธาตุดินโอบล้อมรอบนอกอย่างแน่นหนา เพื่อคุมทิศทางไม่ให้พลังปราณระเบิดย้อนกลับมาทำลายตนเอง

เหนือสิ่งอื่นใด ปราณธาตุไม้สายหนึ่งถูกเติมเต็มลงไปเป็นธาตุสุดท้าย ทำหน้าที่เป็นสลักเชื่อมโยง ปรับสมดุลให้วัฏจักรแห่งการพิชิตกลายเป็นการเกื้อหนุน

เปรี้ยง!!!!

อสณิบาตสายหนึ่งระเบิดวาบขึ้นกลางฝ่ามือของผานจึงหย่า!

เส้นแสงอสณิบาตทอประกายแสงสีฟ้าและเคลื่อนไหวเร็วอย่างยิ่ง มันฉีกกระชากอากาศอันหนาวเหน็บเหนือชะลอนผาออกเป็นเสียงๆ มองเห็นสายฟ้าส่องสว่างวาบอยู่ที่มือของผานจึงหย่า

“แฉะกกกกกกกกกก!!!!”

หวานหวานที่ยืนอยู่ข้างๆ สะดุ้งจนตัวลอย ขนสีเพลิงทองทั่วร่างกายลุกชัน นัยน์ตาซ้อนทั้งสี่เบิกกว้าง เจ้านกยักษ์ตกใจจนก้าวขาไม่ออก หงานหลังล้ม ตึงกันกระแทกพื้น มันจับจ้องสายฟ้าที่เลื้อยพันอยู่รอบฝ่ามือของผานจึงหย่า

“สวรรค์ล่ม! พ้าผ่า! พ้าผ่าโดยไม่มีเมฆฝน! พี่สาวหย่า...ท่าน...ท่านเสกสายฟ้าออกมาจากมือเปล่าได้หรือเจ้าคะ” หวานหวานส่งกระแสดิจิตตามอย่างตกใจ ร่างอ้วนกลมสั่นเทาด้วยสัญญาณอันตรายที่หวาดกลัวทัศนัทสวรรค์

ผานจึงหย่าพลิกฝ่ามือคราหนึ่ง ก็สลายสายฟ้าให้กลับคืนเป็นปรมาณเบญจธาตุไหลเวียนเข้าสู่ร่างกาย นางหันไปมองเจ้านกอ้วนที่ยังคงนอนหงายหลัง ผึ่ง

“หวานหวาน ในเมื่อพี่สาวสามารถ ‘สร้าง’ สายฟ้าขึ้นมาจากปรมาณห้าธาตุในร่างตัวเอง เช่นนั้น หากถึงวันรับทัศนัทสวรรค์ พี่สาวก็เพียงรับมันไว้ก็ใช้ได้แล้วกระมัง”

นางยื่นมือมาลูบหัวกลมฟูของสหายตัวโตที่ยังคงตาค้าง

“หากพี่สาวโคจรปรมาณห้าธาตุแปลงสภาวะในร่างกาย ทำตนเองให้เป็น ‘สายล่อฟ้า’ ที่คอยดูดซับพลังนั้น เช่นนี้แล้ว ทัศนัทสนิบาตสวรรค์ จะยังทำอันตรายพี่สาวของเจ้าได้อีกหรือ ทั้งไม่แน่ว่าพี่สาวยังจะสามารถชักนำสายฟ้านั้นให้เป็นประโยชน์กับตนเอง”

เจ้านกยักษ์กะพริบตาปริบๆ เหมือนพยายามตั้งสติ ครู่หนึ่งก็ลุกขึ้นมา “จริงด้วยเจ้าคะ เช่นนี้พี่สาวหายาก็ไม่ต้องกลัวทัณฑ์สวรรค์นั้นแล้ว ท่านมีแต่จะเฝ้าภาวนาให้เกิดทัณฑ์สวรรค์นั้นให้นักห่วนงที่สุด เพื่อรับประโยชน์จากมัน”

“ถูกต้อง ยามนี้หวานหวานที่น่ารัก ช่วยพี่สาวคิดหน่อยสิว่ามีของวิเศษอะไรอีกหรือไม่ที่สามารถเลื่อนระดับปราณให้พี่สาวได้”

วิหคเทพจงหมิงมีท่าที่ครุ่นคิดทันที

บทที่ 4 ยอดเขาไฉ่หนาม

วิหคเทพจงหมีงเอียงคอ นัยน์ตาซ้อนทั้งสี่ดวงหมุนวนราวกับกำลังเปิดดูบันทึกลับในคลังความทรงจำแห่งสายเลือด ฝานจิ้งหยาก็ไม่เร่งรัด ปล่อยให้มันคิดตามสบาย

หวานหวานยืนครุ่นคิดอยู่นานจนฝานจิ้งหยากออกปาก “หวานหวาน หากยามนี้เจ้านึกไม่ออกก็ไม่ใช่ไร ไว้อีกสักหลายวัน ให้เจ้าคิดให้ได้ ค่อยบอกพี่สาวก็ได้”

ทว่าเจ้านกฮั่นไม่ยอมแพ้ มันยังคงยืนคิดต่อไป ครูใหญ่่นัยน์ตาซ้อนสี่ดวงก็เบิกกว้างเมื่อนึกได้

“นี่ก็ออกแล้วเจ้าคะ มีของวิเศษชิ้นหนึ่งที่อยู่คู่กับแดนอุดรซานไห่จึงมาตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม” เจ้านกฮั่นยึดอกบอกอย่างภาคภูมิใจ “บนยอดเขาไฉ่หนามที่ห่างออกไปทางทิศเหนือ มีสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า ‘ถ้ำหมีนัสนิสลักวิญญาณ’ ที่นั่นเป็นสถานที่ที่ถูกทัณฑ์อสินีบาตสวรรค์ผ่าถล่มลงมานานนับหมื่นปีจนกลายเป็นดินแดนต้องห้าม และที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำนั้น มี ‘ไข่มุกพุทธรักษาเพลิงปณิธาน’ เจ้าคะ”

“ไข่มุกพุทธรักษาเพลิงปณิธาน!” ฟานจึงหย่าเลิกคิ้ว ทวนคำด้วยความสนใจ

“ใช่แล้วเจ้าคะ มันคือของวิเศษทางธรรมชาติที่เกิดจากการกลั่นตัวของพลังงานบริสุทธิ์ในแดนอุดรนี้ ผสานเข้ากับไอฟ้าดินตลอดหลายหมื่นปี ความทรงจำในสายเลือดของข้าบอกไว้ว่า ไข่มุกชิ้นนี้บรรจุ ‘พลังแห่งปณิธานและแสงธรรมรักษา’ หากพี่สาวหย่าได้มันมา ยามที่ท่านต้องเผชิญกับทัศนัตสวรรค์ชั้นสิบที่น่ากลัวที่สุด เพลิงปณิธานในไข่มุกจะช่วยโอบอุ้มหัวใจ ชำระล้างเศษเสี้ยวความคิดฟุ้งซ่าน และปกป้องดวงจิตของท่านไม่ให้ถูกภาพลวงตาผลาญจนแหลกสลายเจ้าคะ”

ฟานจึงหย่านิ่งคิด ปมในใจเรื่องอดีตและการตามหาบิดาบุญธรรมคือจุดอ่อนที่นางรู้ดีที่สุด หากไข่มุกชิ้นนี้สามารถปกป้องดวงจิตของนางได้จริง มันย่อมเป็นของสำคัญที่นางจำต้องได้มาครอบครอง

“นอกจากไข่มุกนี้แล้ว บนยอดเขาไร้ নামแห่งนั้นยังมีของดีอีกสองอย่างด้วยนะเจ้าคะ” หวานหวานส่งสายตาวិบวับ

“เพราะภูเขาลูกนั้นโดนสายฟ้าสวรรค์เคียวกรำมานาน แร่หินและต้นไม้โบราณที่นั่นจึงกลายเป็นวัตถุดิบธาตุดุสนีบาตชั้นเลิศ ข้าคิดว่าหากพี่สาวเดินทางไปที่นั่น ท่านสามารถเก็บ ‘แร่เทวะธัสนิกลินดารา’ ในถ้ำของมันเป็นหลอมรวมเข้ากับฝีมือของท่านได้ด้วย ยามนั้นฝีมือของท่านจะดีดั่ง

คลื่นสายฟ้าออกมาได้ ท่านไม่ต้องเปลืองแรงกลั่นปรามสร้างเองให้เหนื่อยเลยเจ้าคะ”

เจ้านกอ้วนขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นพลางกระซิบ “ทั้งในถ้ำและตามหน้าผาบนยอดเขานั้น ยังมีร่องรอยการตัดสลัของกระแสนพลังธรรมชาติที่บิดเบี้ยว จนเกิดเป็นรอยแยกมิติและมุมหักเหของแสงที่แปลกประหลาด ข้าว่ามันเป็นสถานที่ที่พี่สาวหายจะใช้ฝึกฝนวิชาของท่านได้ด้วยเจ้าคะ”

ฟานจิ้งหยายิ้มกว้าง นางลูบศีรษะเจ้านกอ้วนด้วยความเอ็นดู

“เยี่ยมมาก หวานหวาน เดินทางไปภูเขานั้นครั้งเดียว ได้ของวิเศษถึงสองอย่าง ทั้งยังได้สถานที่ฝึกวิชาอีกด้วย แต่...เจ้ายังไม่ได้บอกพี่สาวนะ ว่าสถานที่แห่งนั้นมีสัตว์วิเศษอันร้ายกาจเฝ้าอยู่หรือไม่”

“แหะ แหะ...” หวานหวานหัวเราะเสียงแห่

“...ข้าลืมไปเลยเจ้าคะ คือที่ภูเขาลูกนั้นนะ” เจ้านกอ้วนใช้ปีกข้างหนึ่งขึ้นมากะพริบตาถี่ๆ แก่ความเก๋เขิน นัยน์ตาซ้อนทั้งสี่กลิ้งไปมาก่อนจะส่งกระแสจิตตอบอ้อมแอ้ม “มีสัตว์วิเศษเฝ้าอยู่ มันร้ายกาจและเจ้าอารมณ์มากด้วย มันคือ ‘อสูรกลืนอัสนีเนตรคลั่ง’ เจ้าคะ”

“อสูรกลืนอัสนีเนตรคลั่ง!?” ฟานจิ้งหยາเลิกคิ้ว “ฟังแล้ว นามนี้ไม่น่าคบหาเอาเสียเลย”

“ใช่เจ้าคะ ไม่น่าคบจริงๆ มังกรศิลาหลอมเหม็นต้งยังน่ารักกว่า”

“เจ้าถึงกับบอกว่ามังกรคิลาน่ารักกว่า แสดงว่าอสูรตนนี้แย่ยิ่งกว่ามากเลยสินะ”

“ใช่เลยเจ้าคะ อสูรกลืนอัสนีเนตรคลั่งมีรูปร่างคล้ายราชสีห์ มันมีเกล็ดหนาเหมือนเหล็กห่อหุ้มทั่วตัว ที่กลางหน้าผากของมันมีนัยน์ตาที่สาม ดวงตานี้มีสายฟ้าคลั่งที่พร้อมจะทำลายทุกสิ่ง มันอยู่ในถ้ำที่ยอดเขาไร้นาม ใช้พลังจากทัศนียภาพในการฝึกฝน มันจะกินสายฟ้าที่ผ่าลงมาบนยอดเขาเป็นอาหาร ยิ่งวันใดสายฟ้าหนาแน่น มันจะยิ่งแข็งแกร่งเจ้าคะ ข้ายังเป็นรองมันหลายส่วน เพราะมันอายุมากกว่าข้าหลายพันปี” ประโยคท้ายๆ หวานหวานบอกเสียงอ่อย

ผานจึงหยาฟังแล้วก็เข้าใจทันที ของวิเศษชิ้นนี้ดูจะยากกว่าแก่นผลึกกลั่นธาตุปฐพีมาตุภูมิ เพราะที่แห่งนั้นไม่มีสัตว์อสูร นางเพียงแข่งกับเวลา แต่ที่นี่มีสัตว์อสูรที่ร้ายกาจกว่าและนางต้องแข่งกับมัน แม้ยามนี้นางจะพอรู้จักมันจากคำบอกเล่าของหวานหวาน แต่แท้จริงแล้ว นางไม่รู้จักมันเลยต่างหาก นางไม่รู้ว่ามันมีความสามารถอะไรบ้าง เพียงคาดเดาได้ว่ามันสมควรใช้ธาตุสายฟ้าได้ชำนาญ

แม้นางสามารถสะกดข่มสายฟ้าของมันได้ แต่ปัญหาคือมันใช้สายฟ้านั้นอย่างไร รุนแรงเพียงไหน หากไม่ทราบเรื่องเหล่านี้ การขโมย ‘ไข่มุกพุทธรักษาเพลิงปณิธาน’ และ ‘แร่ทเวอะอัสนีกลืนดารา’ ทั้งการฝึกฝนที่ยอดเขาไร้นาม ไม่มีทางทำได้

“พี่สาวอย่า ท่านคิดทำอะไรเจ้าคะ” หวานหวานถามเมื่อเห็นนางเจียบไป

“พวกเราจะไปแอบดูก่อน พี่สาวอยากเห็นว่ายอดเขาไรรี่นามมีสภาพอย่างไร และอสุรกลินส์นี่เนตรคลั่งร้ายกาจเพียงไหน”

“ได้เจ้าคะ” หวานหวานตอบรับ

เส้นทางมุ่งหน้าสู่ยอดเขาไรรี่นามนี้ แตกต่างจากเส้นทางสู่รังมังกรศิลาหลอม เหมันต์และประตุมิติอย่างสิ้นเชิง พื้นแผ่นดินเบื้องล่างคล้ายถูกแบ่งแยกด้วย ร่องเหวลึก ต้นไม้โบราณที่หลงเหลืออยู่ล้วนปราศจากใบ มีเพียงกิ่งก้านหัก โค่นและดำสนิทจากการถูกสายฟ้าฟาดใส่นับครั้งไม่ถ้วน

ยิ่งวิหคเทพลงหมิงโผบินลึกเข้าไป แสงดาวบนท้องฟ้าเริ่มถูกแทนที่ด้วย สายฟ้าสีครามที่แปลบปลาบตามก้อนเมฆสีดำ คลื่นพลังที่บิดเบี้ยวในอากาศ ทำให้เพลิงทองบนขนปีกของหวานหวานส่งเสียงปะทุเป็นระยะๆ บ่งบอก ชัดเจนว่าพวกนางกำลังก้าวเข้าสู่เขตแดนที่กฎเกณฑ์ธรรมชาติบิดเบี้ยวด้วย พลังสายฟ้า

“พี่สาวอย่า ข้างหน้านั้นเจ้าคะ ยอดเขาไรรี่นาม”

เสียงกระแสจิตของหวานหวานร้องบอก ฝ่านจึงหยาทอดสายตาไปเบื้อง หน้าที่มียอดเขาเดี่ยวลูกหนึ่งตั้งอยู่กลางหุบเขา มันดูราวกับหอคอยยักษ์สีดำที่

พุ่งขึ้นไปในท้องฟ้า ทิวทัศน์รอบด้านโล่งเตียน มีเพียงชะง่อนผาและแท่นหินสีดำสนิทที่ซ้อนทับกันเป็นชั้นๆ

ยิ่งบินเข้าไปใกล้ ท้องฟ้าเหนือยอดเขาสูงนั้นยิ่งบิดเบี้ยวแปลกประหลาด เมฆพายุหมุนวนสีดำจับตัวกันเป็นเกลียวคลื่น ม้วนตัวบดบังแสงจันทร์จนหมดสิ้น

เปรี้ยง!!

ตูม!!

อสุนีบาตสายใหญ่ผ่าลงมากลางยอดเขา เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นจนแทบแก้วหู แแรงกดดันในอากาศหนาแน่นขึ้นในพริบตา ฝานจึงหยาสังเกตุเห็นทันทีว่าสายฟ้าที่นี่มีความพิเศษ มันเป็นสายฟ้าที่ผ่าลงมาแล้ว ไม่ได้หายไปไหนที่แต่มันเลื้อยผ่านร่องหินและร่องอากาศที่บิดเบี้ยว หักเหไปมาราวกับมีชายพลังที่มองไม่เห็นคอยชักนำอยู่

“หวานหวาน ร่อนลงตรงชะง่อนผาตรงนั้นเถิด ที่นั่นอยู่ได้ลมและมีโชดหินพรางตา” ฝานจึงหยาชี้มือไปยังทิศทางหนึ่ง

“เจ้าคะ”

เจ้านกยักษ์เปลี่ยนทิศทางการบินแล้วจึงร่อนลงสู่ช่องอนพาแห่งนั้น ที่อยู่ห่างจากยอดเขาไปราวหนึ่งร้อยจั้ง ฝานจึงหยาลงจากหลังคู้หุ ร่างบางย่องตัวลงหลบอยู่โศดหินใหญ่ เจ้านกอ้วนก็พยายามทำตัวให้สับสนที่สุดเท่าที่จะทำได้ อยู่หลังโศดหินนั้นเช่นกัน นัยน์ตาของฝานจึงหยาลงและวิหคเทพจงหมิงเพ่งมองไปยังยอดเขาซึ่งมีปากถ้ำของถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง

บนลานหินกว้างหน้าปากถ้ำ ร่างใหญ่โตร่างหนึ่งนอนหมอบอยู่กับพื้น รูปร่างของมันคล้ายราชสีห์ สูงใหญ่พอๆ กับมังกรศิลาหลอมเหมันต์ ตัวมันเต็มไปด้วยเกล็ดหนาสีดำสนิท ทุกครั้งที่สายฟ้าฟาดผ่าลงมากกระทบเกล็ดของมัน ประจุไฟสีม่วงจะวิ่งพล่านส่องแสงวูบวาบทั่วร่างครู่หนึ่ง ก่อนจะถูกเกล็ดเหล่านั้นดูดซับจนหมดสิ้น

บทที่ 5 การหยั่งเชิงที่ต้องหนักใจ

ฝานจิ้งหยาจ้องมองมันอย่างละเอียด ทันใดนั้น สายฟ้าสายใหญ่ที่สุดนับแต่พวกนางมาถึงก็ผ่าลงมา

อสุรกลืนอัสนีเนตรคลั่งไม่หลบเลี่ยง มันเงยหน้าขึ้น อ้าปากกว้างแล้วกลืนกินสายฟ้าสายนั้นลงท้องไป ทันทีที่สายฟ้าไหลลงคอ ที่กลางหน้าผากของมันพลันปรากฏรอยแฉกสีแดง ก่อนที่ดวงตาที่สามอันน่ากลัวจะเบิกกว้าง ดวงตานี้ไม่มีตาดำ มีเพียงวงล้อสายฟ้าสีม่วงหมุนวนอยู่ภายใน แฉกกลืนไอทำลายล้างออกมาทุกทิศทาง

“แฉก!!” หวานหวานที่หมอบอยู่ข้างๆ สะดุ้ง มันส่งกระแสดิจิตเสียงลั่น “เห็นหรือยังเจ้าคะพี่สาวหยา มันลืมนดาที่ไร ข้าใจหายแว๊บทุกที พลังสายฟ้าของมันรุนแรงยิ่ง ข้าดูไม่ออกเลยว่ามันปล่อยพลังอย่างไร รู้แค่ว่าโดนเข้าไปทีเดียวนะ ข้าได้เป็นนกยางแน่เจ้าคะ”

ฝานจิ้งหยาไม่ตอบคำ นางจ้องมองมันอย่างสำรวจตรวจตรา

มันไม่ได้ใช้สายฟ้าเพื่อจู่โจมจากภายนอกเพียงอย่างเดียว เกล็ดเหล็กหัวร้างของมันทำหน้าที่กักเก็บประจุ ดวงตาที่สามทำหน้าที่ปลดปล่อยและควบคุม

ทิศทาง ยามมันอ้าปากกินสายฟ้า พลังจะถูกบีบอัดในท้องก่อนจะส่งไปที่ตา
ที่สามนั้น

ความยากครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องความแรงของสายฟ้า หากคือ ‘เกล็ดเหล็กหนา’
ของมันที่ดูแล้วจะพันแทงไม่เข้า ชั่วร้ายดวงตาที่สามของมันยังจับทิศทาง
กระแสพลังได้อย่างแม่นยำ หากนางสุมสี่สุมห้าบุกเข้าไป ได้ถูกนัยน์ตาที่สาม
ของมันยิงสายฟ้าเข้าใส่ และต่อให้นางหลบทัน แต่หากพิชิตมันไม่ได้ ก็ลืม
‘ไข่มุกพุทธรักษาเพลิงปณิธาน’ และ ‘แร่ทเวอะสนิกสินดารา’ ไปได้เลย

“พี่สาวหยา จะเอาอย่างไรต่อดีเจ้าคะ พวกเรากลับไปตั้งหลักที่รังก่อนดี
หรือไม่” หวานหวานสะกิดถามด้วยความหวาดเสียว ยามเห็นเจ้าราชสีห์ยักษ์
เริ่มขยับตัวและเหมือนว่ามันจะหันหน้ามายังทิศทางที่หวานหวานและฟาน
จึงหยาซ่อนอยู่

“หวานหวาน เจ้าอยู่นิ่งก่อน พี่สาวอยากทดลองอะไรบางอย่าง” นางส่ง
กระแสจิตบอกสหายตัวโต

หวานหวานกะพริบตาซ่อนทั้งสี่ดวงปริบๆ หมอบตัวสับติดโขดหินยิ่งขึ้น

“พี่สาวหยาจะทำอย่างไรหรือเจ้าคะ”

ฟานจึงหยาไม่ตอบคำ หากโคจรปราณห้าธาตุในร่างมาไว้ที่ฝ่ามือ มือเรียว
ขยับไปมาเพื่อถักทอกระแสปราณจนเกิดเป็นร่างจำลองมนุษย์ ร่างจำลองนี้

แผ่กลืนไอบราณบางเบา ยิ่ง หากมองด้วยสายตาปกติย่อมไม่สามารถ
แยกแยะได้ว่าเป็นเพียงหุ่นเชิดที่สร้างจากพลังปรารถนา

ฝานจึงหยาดน้ำวสังหุ่นเชิดให้พุ่งทะยานแหวกอากาศไปหาอสูรกลืนอัสนี
เนตรคลั่ง

โห่กกกกกกก!

อสูรกลืนอัสนีเนตรคลั่งรับรู้ได้ถึงสิ่งแปลกปลอมที่พุ่งเข้ามา มันแผดเสียง
คำรามลั่นจนยอดเขาสะเทือน รอยแยกสีแดงกลางหน้าผากเปิดออก เผยให้
เห็นเนตรคลั่งที่หมุนวนเป็นเกลียวอสนีบาตม่วง

เปรี้ยง!!!

ยังไม่ทันที่หุ่นเชิดของฝานจึงหยาดจะก้าวเข้าไปใกล้มันได้มากกว่านี้ สายฟ้าสี
ม่วงขนาดใหญ่ก็พุ่งระเบิดออกจากดวงตาที่สามของมันด้วยความเร็วยิ่งยวด
ลำแสงอัสนีทำลายล้างนั้นรุนแรงจนบดขยี้ร่างลงตาให้สลายไปในพริบตา

ฝานจึงหยาดที่แอบดูอยู่ต้องเบิกตากว้าง เหงื่อเย็นผุดพรายบนหน้าผาก

เร็วเกินไป วิธีนี้ไม่ได้ผลเลยสักนิด ความเร็วของสายฟ้าที่พุ่งจากตาที่สามของมันเป็นเร็วจนประสาทสัมผัสของข้าแทบมองตามไม่ทัน อำนาจทำลายล้างรุนแรงถึงขั้นสลายปราณของข้าได้ในอึดใจเดียว และไม่ว่าข้าได้มองเห็นชัดเจน

ฝานจึงหยาดคิดด้วยความหนักใจ

“แกวกก! พี่สาวหยา! เห็นหรือยังเจ้าคะ มันยิงสายฟ้าทีเดียว ข้าต้องชนะกระจุยแน่เจ้าคะ” หวานหวานบอกเสียงสั้น

“ใจเย็นไว้ก่อน หวานหวาน วิธีแรกไม่ได้ผล พี่สาวจะลองอีกวิธีหนึ่ง”

“พี่สาวหายังคิดจะลองอีกหรือเจ้าคะ” เจ้านกฮั่นถามอย่างไม่มั่นใจ

ฝานจึงหยาไม่ตอบคำ นางเรียกผีฟ้าทำนองบูรพาออกมา นางสูดลมหายใจลึกและยื่นปลายนิ้วดีดที่สายผีฟ้า นางไม่ได้ดีดเพลงที่รุนแรง แต่นางใช้บทเพลงแห่งวาริธาตุ ส่งคลื่นเสียงที่นุ่มนวลให้ลอยไปในอากาศ

ตริง

เสียงฝีผาดังขึ้นเบาๆ ทว่ากระแสน้ำที่แผ่ไปด้วย พุ่งเข้ากระทบ
เกล็ดเหล็กสีดำของอสูรกลืนอัสนีเนตรคลั่ง

ซี!

ทันทีที่คลื่นเสียงปะทะเกล็ดเหล็ก ร่างของราชสีห์ยักษ์พลันสะดุ้ง เกล็ดเหล็ก
ทั่วร่างของมันสั่นไหว มันสะบัดหัวไปมาด้วยความลับสนและระคายหูอย่าง
ประหลาด ดวงตาที่สามกลางหน้าผากกะพริบถี่ๆ คล้ายสูญเสียสมดุลพลัง
ไปชั่วขณะ เพราะคลื่นเสียงอันเยือกเย็นเข้าไปแทรกแซงภายในร่างกายของมัน

ฟานจิ้งหยางจ๋องเหมิง มองเห็นการเปลี่ยนผ่านของพลังสายฟ้าที่ไหลเวียนบน
เกล็ดของมันเริ่มสลดเล็กน้อย

ได้ผลจริงด้วย เสียงฝีผาและปรารถนาของข้าสามารถรบกวนสมดุลพลังของมัน
ได้ แต่...

นางขมวดคิ้ว แววตาฉายร่องรอยหนักใจ เพราะแม้เสียงดนตรีจะส่งผล
กระทบ แต่มันกลับเป็นเพียงการชะงักงันชั่วอึดใจเดียวนั่น เกล็ดเหล็ก

ของมันกลับมาแผ่ประกายสายฟ้าสีม่วงได้อย่างรวดเร็วเกินกว่าที่นางจะคาดเดาวิธีการไหลเวียนได้ทัน

“ผลทดสอบที่ออกมา แม้จะพอบอกช่องทางเอาชนะได้ว่าต้องใช้เสียงดนตรีรบกวน แต่ร่องรอยนั้นไม่ชัดเจนและสิ้นเกินไป” ฝานจึงหยากกระซิบบอกเจ้านกยักษ์ “ชั้นปราณของมันสูงกว่าพี่สาวมากนัก หากพี่สาวเสี่ยงบุกเข้าไปในยามที่ยังจับทิศทางไม่ได้เช่นนี้ ความผิดพลาดเพียงครึ่งลมหายใจจะนำมาซึ่งความพินาศของพวกเรา”

“เช่นนั้น พวกเราถอยก่อนดีหรือไม่เจ้าคะ เจ้าอสูรนั้น ยามนี้มันเริ่มหันมาทางนี้แล้ว”

ฝานจึงหามองดูราชสีห์ยักษ์ที่ลุกขึ้นยืนและจ้องมองมายังทิศทางที่นางซ่อนตัวอยู่ นางเก็บฝีเท้าทำนองบูรพากลับไป

“พวกเราถอยก่อน ผีนสูในยามนี้ มีแต่ทางพ่ายแพ้ พวกเรากลับไปก่อน ให้พี่สาวคิดทบทวนและคิดหาวิธีการที่ดีกว่านี้”

ฝานจึงหยาก้าวขึ้นไปนั่งบนหลังวิหคเทพจงหมิง มันกางปีกออกและไต่บินจากไปอย่างรวดเร็ว

ฝานจึงหย่าฝักฝนในสระน้ำห้าสี่บรรพกาลไป ในใจก็คิดทบทวนผลการหยั่ง
เชิงอย่างละเอียดถี่ถ้วน

หุ่นเชิดถูกทำลายในพริบตา เพราะความเร็วและพลังทำลายล้างของเนตร
คลังเหนือชั้นเกินไป เสียงฝีเท้าแปรปรวนท่าทางสามารถรบกวนสายฟ้าได้วูบ
หนึ่ง แต่ก็ถูกเกล็ดเหล็กสะท้อนและดูดซับประจุกลับคืนไปได้อย่างรวดเร็ว

หากสยบอสูรโบราณตนนี้อย่างที่อด้าน ย่อมไม่ต่างอะไรกับการเอาชีวิตไปทิ้ง
ในมุกกลับกัน...เกล็ดเหล็กนั้นดูดซับสายฟ้า และเนตรคลังนั้นบีบอัดพลังจาก
ภายในเพื่อปลดปล่อยออกมา

หนึ่งวัน...สามวัน...จนกระทั่งผ่านพ้นไปถึงเจ็ดวัน

ยามเช้าของวันที่แปด ขณะที่นางนั่งฝักฝนอยู่ในสระน้ำห้าสี่บรรพกาล
นัยน์ตาของนางพลันทอประกายวาว ริมฝีปากแยมยิ้ม นางนี่ก็ออกแล้ว!

“หวานหวาน!” ฝานจึงหย่าเรียกสหายตัวโต

“แกวัก! พี่สาวหย่า” เจ้านกฮูกที่นัยน์ตาหรีปรีอจวนจะหลับมีหลับแหล
พลันสะดุ้ง มันรีบลุกขึ้นและเดินมาหาทันที นัยน์ตาซ่อนทั้งสี่ได้เต็มไปด้วยความ
คาดหวัง “ท่านคิดหาวิธีจัดการเจ้าราชสีห์นั้นออกแล้วใช้หรือไม่เจ้าคะ”

“ถูกต้อง วันนี้เจ้าพักผอนให้เต็มที่เถิด หวานหวาน วันรุ่งขึ้น พวกเราจะกลับไปที่จะนอนผานนั้นอีกครั้ง พี่สาวนิกหาวิธีได้แล้ว”

เช้าวันรุ่งขึ้น หวานหวานพาผานจึงหยาบินร่อนลงสู่ชะง่อนผาเดิมอีกครั้ง ระยะห่างหนึ่งร้อยจั้งยังคงเต็มไปด้วยแรงกดดันของสายฟ้าในอากาศ

ทัศนียภาพของยอดเขาไร้นามยังคงเป็นเช่นเดิม เมฆพายุหมุนวนบดบังจนรอบด้านมืดครึ้ม สายฟ้ายังคงฟาดผ่าลงมา มองเห็นร่างของอสูรกลืนอัสนีเนตรคลั่งที่ยังคงนอนหมอบอย่างเกียจคร้าน

ผานจึงหยาบหลบหลังโขดหินใหญ่ นัยน์ตาคู่สวยจ้องมองราชสีห์ยักษ์ด้วยความมั่นใจว่านางเอาชนะมันได้

“พี่สาวหย่า พวกเราจะเริ่มอย่างไรดีเจ้าคะ” หวานหวานส่งกระแสจิตถามอย่างตื่นเต้น พยายามทำตัวอ่อนๆ ให้สับสนที่สุด

“หวานหวาน วันนี้พี่สาวจะขอให้เจ้าเผ้าราชสีห์ตัวนี้ไว้ให้ดีเมื่อพี่สาวเข้าไปในถ้ำของมัน หากเห็นมันมีท่าทีจะตื่นขึ้น เจ้าต้องบอกพี่สาวทันที”

“พี่สาวหย่า! ท่านจะเข้าไปในถ้ำของมันอย่างไรเจ้าคะ” เจ้านกยักษ์ถามอย่างตื่นเต้นกว่าเดิม